

"Den nakna qvinnan" : ett
äktenskapsdrama ur den fina
verlden : sann skildr...

59 C Br.

Romau
Sr.
Bn
o

1897

"Den nakna qvinnan"

Ett äktenskapsdrama ur den fina världen.

Sann skildring

af

A—n.

Schlen
1897

Tr, ckt på beställning hos Ferd Hammar & Co, Stockholm 1897.

— Hör Dora, hvad är det för en utmärkt vacker ung man, som sitter vid pulpeten, der mitt emot hos grosshandlaren R—z.

Den tillfrågade sänkte hufvudet och svarade ej genast, men en mörk purpursky drog öfver den ungdomligt rundade kinden.

— Men så se då! Just nu ser han upp. Gud, hvad han ser bra ut! Se nu stiger han upp och kommer fram till fönstret. Så bra han ser ut och ståtlig sen, så bredt bröst och ändå smärt. Men så se då, just nu ser han hit upp.

Men denna uppmaning hade ej annan följd än att den tillfrågade röd som ett moget körsbär, skyndsamt drog sig bakom gardinen. Hon hade synbarligen sett honom förut och behöfde ej mer, hon såg nog ändå.

— Men han ser ju äfven snäll ut! forsatte hon!

— Men hvarför ser du ej på honom? Jag har aldrig sett honom förr. Aha — skattade hon tonfallet i det torra skralet var ej blott muntert, utan hade en liten anstrykning af lättsinne — aha, du känner honom, min lilla dufva, neka ej derti!!?

— Ja, jag vet verkligen hvad han heter. Han har varit der i ett helt år.

— Ett helt år! Du har alltså gömt honom för mig? Men hvar har du gjort hans bekantskap?

I fru K—ns dansskola i fjol vinter.

— Och då var han naturligtvis din förklarade kavaljer. Och nu finner jag honom här midt emot på kontoret. Det är en händelse som nästan ser ut som en tanke. Och så har du flyttat ditt arbetsbord hit. Du hade det fordom åt andra sidan.

— Fy, hvad du är elak, Rebecka. Jag — jag — flyttade vist det.

— Emedan du fått ditt solsken åt denna sida nu. Nå, du har väl aldrig träffat honom sedan?

— Händelsevis har jag — —

— Ja, det förstås »händelsevis». Detta ord är i sådana fall ett något nytt ord. Du får lof att göra mig bekant med honom. Den tillfrågade såg upp med ett mörkt förskräckt utseende.

Men innan vi gå vidare torde vi behöfva nämna att dessa ord vexlades emellan två unga qvinnor, båda umärkt vackra.

Den frågande af dem syntes vara tjugufem eller tjugusex. Hon var onekligen vacker. Hon hade rikt svart hår, gnistrande ramsvarta ögon, hvilkas eld, tillsammans med de nästan väl mycket svällande läpparne förrådde ett eldigt för att ej säga sinnligt temperament. Näsans något djerfva böjning och hela ansigtsbildningen förrådde israeliskt ursprung. Hon var ej lång till växten utan ännu smärt

och fin, ehuru spår af en fettma, som vid hennes år är mycket vanlig hos hennes trosförvanter, började synas. Hon var ytterst elegant klädd.

Den andra, som vi hört benämnas Dora — syntes vara flera år yngre, blott omkring aderton år gammal. Hon deremot var högväxt och smärt och hade en fullt utbildad, mycket stilig gestalt. De båda damerna voro på en gång lika och olika. I själfva ansigtshildningen fanns samma typ, ehuru ej så skarpt utpräglad hos Dora, men hon var lika ljus som Rebecka var mörk och hennes ögon voro djupt mörkblå och mycket eldiga och förrådde att inom henne bodde ännu ej medvetna passioner. Rebecka var den erfarna, fullt medvetna kvinnan, men Dora var ännu barnet, öfver hvars anletsdrag låg ett drag af ännu halft barnslig, qvinlig oskuld, som gjorde henne dubbelt förtjusande.

Rebecka var dotter till juden Pravitzy, som var af polskt ursprung. Man påstod att hans ungdom varit rätt äfventyrlig. Hvad man vet är att han kom hit till Sverige vid trettio års ålder, med påsen på ryggen, "fer att lure die dummen Schveden". Emellertid gifte han sig snart med en judinna med hvilken han fick några tusen kronor. Han började då göra geschäft, hufvudsakligast med unga lättsinniga löjtnanters och vice häradshöfdingars vierzigprocent papper, och något konstiga in-teckningar, så att hans goda namn och rykte var allt något kantstött. Men han var nu husegare och ansågs vara rik. Efter några år dog Pravitzy

hustru och efterlemnade blott ett barn, Rebecka. Pravitzky gifte ej om sig, utan tog i huset en kristen hushållerska, som såg mycket bra ut. Efter ett par år fick hon en liten dotter och det beställsamma ryktet hade allt åtskilligt att berätta. Det var Dora. Hon döptes och tillhörde kristna religionen. Vid sexton års ålder förlorade hon sin mor, som var en god och vänlig människa. Pravitzky hade verkligen på sitt vis fäst sig vid den ställiga och vackra flickan, hvarför han adopterade henne, hvilket just ej motsade det gängse ryktet att Dora var hans dotter. Han gaf henne en vårdad uppfostran.

Vid sjutton års ålder hade han tvungit sin äldsta dotter att gifta sig med en rätt mycket till åren kommen, mycket rik trosförvandt, som hette Isak R—son. Rebecka gret mycket öfver att hon skulle gifta sig med den gamla mannen, som mycket rymligt kunnat vara hennes far. Hon gaf dock slutligen vika, men på bröllopsdagen påstods hennes ögon rent af hafva gnistrat och ett kallt, hånfullt leende krökte hennes läppar. Hon tog genast fatt i tyglarne och regerade sin man och sitt hus enväldigt. Hon hade blott ett enda barn, en gosse, som var mycket lik sin mor, men besynnerligt nog hade — ljust hår och blå ögon,

Men för att ej gå händelserna i förväg så återgå vi till berättelsen.

Dora såg som sagt är, upp med ett förskräckt utseende,

— Hvad i Guds navn vill du honom?

— Ah, var ej rädd att jag skall söka att stjåla bort honom från dig. Dertill håller jag alltför mycket af dig, ty näst min lilla gosse finnes ingen som ligger mig, så nära hjertat som du.

— Men Isak då — — ?

— Bah, den gamla fogelskrämman, hvem tror du bryr sig om honom!

Hon sköt vid dessa ord spotskt ut underläppen. Dora kastade en förvånad blick på henne och en liten blekhet flög nu i sin tur öfver de väna dragen.

Men Rebecka fortsatte:

— Han duger ej annat till — än skylt och att släppa till pengar. Nej, du kan vara lugn jag vill ej taga ifrån dig din beundrare vore han än så vacker som en Endymion. Nej, jag vill veta och lära känna den som hotar att fånga min hvita dufva. Jag vill lära känna honom och om du ej presenterar oss för hvarandra så söker jag upp honom sjelf. Har han ännu sagt något? Se så rodna nu ej så der.

Och dermed drog hon Doras hufvud intill sig och gömde hennes ansigte vid sitt bröst.

— Se så, liten, tala nu. Nu ser jag ju ej om du rodnar. Har han sagt något?

— Icke direkt, men — —

— Jag förstår. Om han är dig värd, då skall jag taga er under mina vingars skugga, men är han en lumpen, dålig karl, så rifver jag helt säkert ut hans vackra ögor.

— Nå, då är jag då lugn för dem.

— Hvar bruka ni »händelsevis» träffas?

— Än här och än der.

— Men nästa gång?

— Jag kom att yttra att jag nästa onsdag skulle gå till min spellfröken på Östermalm och talte visst något om Humlegården.

— Nå, det bevisar smak hos dig i ett fall; måtte den ej jäfvas i hufvudsak. Hurudags slutar fröken sin lektion i »musik?»

— Kl. 1. Kommer du dit, frågade Dora med litet tvekan.

— Jag hoppas det.

— Men, snälla älskade Rebecka, det är en annan sak, som oroar mig förfärligt.

— Hvad nu då; Jag har ju en gång åtagit mig din sak.

— Ja, det är den saken, — sade Dora och dolde ännu en gång sitt ansigte vid Rebeckas bröst.

— Men jag är så orolig, ty min fosterfar — —

— Säg du rent ut min far ty vi veta ju alla att så är och därför håller jag också af dig som en kär syster. Men fortsätt.

— Nåväl, min far och grosshandlaren der midt emot ha på en tid blifvit så goda vänner och han har börjat att bli så artig emot mig. Han öfverhöljer mig med presenter och sänder ofta ut-sökta buketter och teaterbiljetter m. m.

— Gud bevara dig, min lilla ros. Det der gamla benskrället, skulle han få plocka min älskade lilja.

Jag skall tala med gubben far. Under alla förhållanden skall du få tillhöra den du älskar — (först åtminstone tillade hon i sina tankar).

— — — — —

Dagen derpå sågs fru Rebecka, strax före kl. 1 taga plats på en af sofforna vid Scheelestatyn derifrån hon hade utsigt öfver hörnet af Karlavägen och Sturegatan. Hon hade ej sutit der länge innan hon såg Dora komma och styra kursen ned åt den stora allén, der hon tog plats på en soffa. Två minuter derefter såg hon en högväxt elegant man nalkas Doras plats. Han helsade på henne med utsökt artighet och tog snart plats vid hennes sida. Rebecka gick ej fram, ty hon ville först unna dem en stund för sig sjelfva. Obemärkt af dem, som visst ej tänkte på något annat än hvarandra. Hon såg dem, i synnerhet han, tala ifrigt. Slutligen såg hon Dora sträcka ut sin hand, som han fattade och förde till sina läppar. Nu tyckte Rebecka att det var tid på att komma fram. En minut senare lade hon sin hand på Doras axel och sade:

— God dag, Dora! Är du här?

En skarp rodnad drog öfver Doras kinder och hennes kavaljer syntes blifva ytterst förlägen. Båda återhemtade sig dock snart.

— Får jag presentera min syster fru Rebecka R—son och herr Ludvig Kjellson.

— Angenämt att göra er bekantskap, herr Kjellson, jag har visst sett er genom fönstret uppe

hos min syster. Ni är ju anställd på grosshandlars R-s kontor vid Svartmangatan?

— Ja, det är jag, min fru. Det angenäma vid vår bekantskap har helt och hållet fallit på min lott.

Rebecka såg utan att svara, rätt forskande på honom, hvilket ej undgick honom. Men han undvek ej hennes blick, utan såg henne rätt i ögonen med klar, öppen och ärlig blick. Rebecka tyckte om det. Efter en liten tveksam tystnad sade han dock:

— Jag anser att ärlighet och öppenhet äro bäst och i synnerhet vid detta tillfälle inför Doras syster. Min fru, jag har varit nog djerf att helt nyss säga er syster, att jag älskar henne med alla de känslor, som finnas i mitt hjerta och hon har varit nog god att försäkra mig, att hon besvarar min kärlek.

— Har hon lofvat att bli er hustru?

— Derom har jag ännu ej vågat bedja, emedan mina framtidsutsigter ännu äro mycket små. Denna öppna förklaring af honom slog an på Rebecka och förtjuste henne

— Ja, ja, sade hon slutligen med rörd stämma — älska hvarandra ömt och trofast, men aflägg inga löften. Att bryta ett sådant löfte är döden.

Hon slog sin ena arm om Doras lif och drog henne intill sig. Den andra handen räckte hon

åt Ludvig, som med vördnadsfull tacksamhet förde den till sina läppar.

Både Rebeckas och Doras ögon stodo fulla af tårar och Ludvigs strålade af kärlek och lycka.

— Men här sitta vi och bli sentimentala. Dora du föjer väl med mig hem?

— Ack ja, Rebecka, ja, ja,

— Och du går väl också med, Ludvig, sade hon med en viss tonvigt på du, hvilket hade till följd att Ludvig åter häftigt fattade hennes hand och tryckte en varm kyss derpå.

— Om du tillåter.

— Du torde ursäkta, att jag lägger beslag på Doras arm.

De båda unga sågo på hvarandra och smålogo. Man begaf sig nu skyndsamt i väg och snart var man framme vid Klarabergsgatan nr 00, der Rebecka bodde. När de kommo upp i våningen sade Rebecka småleende:

— Nu får jag benäget be er förlåta att jag lemnar er ensamma några minuter. Jag skall blott arrangera om några förfriskningar.

Hjertligt nickande gick hon smågnolande på den gamla visan:

»Njut menska af hvar flyende minut!»

Just som hon stod i begrepp att öppna dörren, vände hon sig om.

— Jag tyckte, att jag såg derute, att du kysste Dora på handen. Gjorde du ej det Ludvig.

— Jo, jag var nog djerf och lycklig att få

göra det, svarade han och fattade ånyo Doras hand.

— Jaså! svarade Rebecka med ett litet utmanande skratt och sprang ut.

Ögonblicket derefter kände sig Dora tryckt till Ludvigs klappande hjerta och nu nöjde han sig minnsann ej med att kyssa på handen. De märkte intet, förr än en munter röst bredvid dem sade:

— Behagar kanske herrskapet nu dricka ett glas iskyld champagne. Litet is torde ej skada i denna sydländska glöd.

Några veckor förgingo under någorlunda fred, ehuru den gamle grosshandlarens uppvaktningar blefvo allt mer och mer enträgna. Dora var ej direkt ovänlig, men visade mycken likgiltighet och kyla. Hennes tröst och ersättning var, att hon emellanåt fick träffa Ludvig antingen ute eller hos Rebecka.

Men en dag kom Dora alldeles förgråten upp till Rebecka. Grosshandlaren hade nu begärt hennes hand och bedt om svar. Hans frieri hade framförts af gubben Pravitzky, hvilken ålagt henne att med tacksamhet antaga det fördelaktiga anbudet. Vid Doras vägran hade han blifvit uppretad och hotat att köra ut henne,

ur sitt hus, och varit alldeles oemottaglig för alla skäl. Hon var förtviflad. Systemen sökte på alla sätt att trösta henne.

— Jag skall tala vid gubben och trots allt skall du likväl tillhöra Ludvig både först och sist.

Hon talade med sådan bestämdhet att Dora började hoppas, att hon hade något hemligt medel att förmå fadern att åtminstone säga nej till grosshandlaren. Man tror så lätt det man gerna vill.

Hon gaf sig i väg, men återkom efter ett par timmar med rätt nedslagen min. Pravitszky hade varit alldeles obeveklig. Hon hade förgäves vädjat till hans mensklighet och hade slutligen frågat om han ej tyckte det vara nog att han gjort sin äldsta dotter olycklig.

— Hvad: Är du olycklig? Jag tycker, att det går ingen nöd på dig. Du bar allt hvad du behöfver och blomstrar ju som en ros — ljöd hans iskalla svar.

— Den skugga af lycka jag njuter — hade Rebecka svarat — har jag då ej er att tacka för, utan eger den på bekostnad af min samvetsfrid och mitt rykte.

Han hade förbjudit Dora att återvända hem, om hon ej biföll. Hon var ju ej hans dotter, utan blott ett upptaget barn, som han endast af barmhertighet vårdat och uppfostrat.

Ny förtviflan hos Dora! Rebecka använde alla möjliga skäl för att lugna henne. Grosshandlare R. var ju gammal som gatan och kunde ej

enligt naturens ordning lefva länge och sedan vore hon en ung, rik enka, som var både enligt lag och moral, oberoende af fadern, och kunde taga hvem hon ville. Ludvig var ju ännu så ung och kunde ju vänta några år, hvilket han nog skulle få göra ändå, emedan det kanske komme att dröja länge, innan han kunde försörja hustru och barn. Hon hemstälde till Dora, om hon ville genom att nu gifta sig med honom, draga in honom i fattigdom och bekymmer och hämmande störa hela hans framtid. Dessutom kunde Dora vara säker på, att han då genast skulle mista sin plats och bli tvärt kastad på bar backe, och det ville hon väl ej.

— Det vill säga, att du på allvar tillstyrker mig att gifva vika? frågade Dora.

— Ja, hvad skall du väl göra?

— Men Ludvig, huru skall väl han taga saken? Han kommer att bli olycklig!

— Ja, inte tror jag, att han kommer att bli lycklig deraf, men jag skall tala reson vid honom.

— Och jag måste således afsäga mig Ludvig?

— Jag fruktar, att du måste göra det — tills vidare. — Ett något sardoniskt smälöje lekte vid dessa ord kring Rebeckas vackra läppar, hvilket dock undgick Doras uppmärksamhet.

— Men jag får väl åtminstone ännu en gång återse Ludvig och taga afsked af honom?

— Det vore väl barbariskt att neka er det.

Kom hit i morgon afton, så skall du träffa honom här.

— Men om jag nu ger vika, så fäster jag det uttryckliga vilkoret, att ingen förlofning eklateras förrän på första lysningsdagen och att han alls icke får sätta ifråga några af de friheter, fästmän bruka taga sig, äfvensom att eländet sker så fort som möjligt. Ju kortare pina, ju bättre.

— Nu talar du förståndigt. Du måste vis-a-vis din blifvande man taga saken på rätt sida. Du måste bemöta honom som vore du en drottning. Den minsta grace af dig måste han redan från början vänjas vid att anse som en stor nådegåfva och ej som en rättighet. Jag skall äfven i detta fall förkunna din höga vilja.

— Grace! Hå då! Jag tror jag ångrar mig!

— Åh ett par år gå snart — och sedan får du taga skadan igen.

— Går du nu åter hem?

— Ja, visst! Du kan ju komma efter om ett par timmar.

— Och jag får träffa Ludvig här i morgon afton, sedan du talt vid honom?

— Jag har ju lofvat det.

— Så gå då och säg, att grosshandlaren får på sagda vilkor hemta mitt bifall om åtta dagar

Rebecka gick, men skref innan dess ett bref till Ludvig, hvilket hon lade i en brefflåda. Hon utträttade alla sina kommissioner ordentligt och Dora återvände på aftonen hem, men hon var

alldeles iskall och förnäm mot sin far, hvilken var nästan förlägen. Hon talade om saken, som om det varit en vanlig affär, lugnt och kallt och dikterande sina villkor. Gubben var ytterst förvånad och ej så litet förargad. Han hade väntat sig ett upptråde och tårar, men nej — endast ett lugnt resonnemang och bestämda villkor, hvilket förargade honom.

Allt skedde enligt programmet. Rebecka talade vtd Ludvig, som greps af förtviflan. Rebecka anförde ungefär samma skäl och tröstegrunder för honom som för Dora. Men intet hjälpte.

— Du måste väl lugna dig ett eller annat år, min käre Ludvig, sedan blir hon ju din.

— Men att tänka sig min ljufva ros i armarne på denna gamla torra mumie — —

— Kanske skulle du hellre se, att han vore ung och kraftig, smålog Rebecka.

Ludvig studsade.

— Men det blir i alla fall ej detsamma — — en enka — —

Nå, deri kan du kanske ha rätt, men det är väl bättre att få något än intet. Som en ytterligare tröstegrund vill jag berätta dig, att Dora kommer hit i afton och då får du — — taga afsked af henne.

Åter lekte det sardoniska leendet på hennes

läppar och en blyxt lyste i Ludvigs ögon. Han blef tvärt lugn och foglig.

— Huru dags? frågade han stammande.

— Kl. 6, kommer hon.

Han rusade upp och slöt Rebecka i sina armar och tryckte utan krus en smällande kyss på hennes friska läppar.

— Galning! sade hon och körde ut honom.

Några minuter efter sex kom Ludvig.

— Precis kl. half 8 kommer jag in — sade hon och pekade på en tillsluten dörr.

Kl. half 8 knackade Rebecka på dörren. Ludvig kom strax ut. Han var mycket blek.

— Vänta mig här, Ludvig, Jag vill tala vid dig.

Rebecka gick in till Dora, som hon fann liggande på en soffa med ansigtet begrafvet i kud-darne. Hon gick fram till henne.

— Dora! hviskade hon och lutade sig ned öfver den liggande.

— Hur är det med dig? Men så se då upp!

Hon märkte nu, att hela Doras kropp skakade af snyftningar. Hon sökte då att lyfta upp hennes hufvud, men rön-te motstånd.

— Men se då upp, Dora, bad hon.

— Jag kan ej, Rebecka. Älskade du, låt mig slippa göra det, bad hon med halfqväfd röst.

— Jaså, det gick således derhån. Jag nästan trodde det.

— Trodde det? upprepade Dora och flög upp och såg sin syster rätt i ansigtet. Men Rebecka blott smålog.

— Rebecka, kan du förlåta mig! utropade Dora och slingrade sina armar om systemns hals. Jag förmådde ej — jag dukade under — —

— Förlåta dig du lilla oskuld. Jag har intet att förlåta. Jag är sjelf mycket dålig och har minst af allt rättighet att sätta mig till doms. Dessutom unnade jag ej den der dumma, eländiga gubben förstlingen af ditt qvinlige offer.

— Men detta kan jag ju ej anföra till min ursäkt. Hvad som händt är ju lika klandervärd för det.

— Visserligen på sätt och vis, men det hade nog ej händt om ej denna dumma, envisa gubbe varit.

— Nej, derom är jag öfvertygad, men ej ens det kan ursäkta mig.

— Hör på, Dora. Jag vill berätta dig en sak: det gick mig precis som det gått dig — äfven jag tvangs att aldeles mot min vilja gifta mig med min orangutang till man, trots att jag liksom du var fästad vid en annan. När jag märkte, att jag skulle duka under i striden, skedde mig detsamma, som jag antager har skett dig, men å min sida med full vetskap och af fri vilja, då du deremot dukat under af svaghet och lär-

lek. Men hvad som sämre är, han är ännu min älskare, denne min ungdoms och enda kärlek.

Dora höjde nu upp hufvudet och kysste sin syster ömt.

— Men hur tog Ludvig saken, frågade hon litet tvekande.

— Han var mycket blek och bestämdt förtviflad öfver att få bli drifven ur paradiset's lustgård, som han så nyss besökt. Jag nästan rådes för honom.

— Hvad -- hvad — du tror väl ej — att — att han — —

— Kan behöfva någon tröst och ersättning, jo, det tror jag, ty annars fruktar jag att han gör något ännu galnare.

— Men hvad skall jag göra, råd mig, jag dör af oro.

— Det skall du ej göra. Då finnes bra mycket enklare sätt. Men lugna dig nu framför allt. Du stannar nu hos mig i natt, så få vi rådgöra.

— Jag tror ej att jag förmår gå hem i dag. Jag tycker, att hvarje menniska kan se på mig, hvad som händt.

— Vänta mig då här en stund. Jag går blott ut till Ludvig, som väntar mig i salongen för att få höra huru det är med dig. I yttersta nödfall — — lofvar jag honom att komma åter kl. 11 i qväll — till dig.

Doras kinder blefvo blodröda, men Rebecka lade åter ned henne i soffan och gömde hennes

ansigte i kuddarne och gick med ett litet muntert skratt åter ut till Ludvig. När hon inträdde i salongen var hon dock allvarsam.

Ludvig skyndade emot henne, fattade hennes händer och frågade bäfvande:

— Nå?

— Otröstlig! Du får visst trösta henne själf.

Ludvig tog några steg mot dörren till de inre rummen, men Rebecka hejdade honom.

— Stopp min herre, icke nu! Jag har något förut att tala vid dig om. Kom hit och sätt dig och hör lugnt på, hvad jag vill säga dig. I och med detsamma jag säger dig detta, så lemnar jag min heder, d. v. s. mitt lif i dina händer. Jag tror dock ej att du sviker mig.

Ludvigs enda svar var att trofast och ärligt se henne rakt i ögonen och föra hennes hand till sitt hjerta.

— Äfven jag blef *tvungad* att gifta mig med Isak, trots att jag hade ett ungdoms- eller rättare barndomstycke — alltnog, det gick mig som det nu gått er.

Hon slog båda armarne om hans hals.

— Förlåt mig, Ludvig, du är ju numera min bror, jag vet det ju.

Hon lutade sig intill hans öra och hviskade:

— Han är *ännu* min älskare och väntar tåligt. Äfven du får vänta — på — samma vilkor.

Nu var det Ludvigs tur att slå sina armar

omkring Rebecka och stormande trycka henne till sitt hjerta.

— Jag hoppas att jag hädanefter slipper höra alla vinkar om enkor etc. etc., sade hon så fort hon kunde göra sig lös.

• Men den der gubbf-n skall väl i alla fall —

— Det torde väl knappt kunna undvikas, skrattade Rebecka, — men hvad har du väl att klaga öfver! Dig har offrats förstlingen och du, som du fakto sitter vid rikemans bord, kan väl ej egentligen missunna den fattige tiggaren några små smulor, som till på köpet kastas åt honom som några benknotor åt en utsvulten hund.

— Du får förlåta mig, men jag missunnar den der hunden till och med de minsta smulor.

— Jag vill just ej klandra dig därför och skulle finna motsatsen onaturlig. Men nu till annat. Här har du två nycklar. Precis kl. 11 skall du med denna öppna dörren till det gamla mjölkmagasinet derborta i vestra hörnet af huset. Dit inkommen har du midt för dig ett gammalt skåp. Med denna nyckel öppnar du dess dörr. Derinne finner du en vindstrappa, som leder direkte upp i min garderob för gamla kläder; derifrån leder blott en dörr, som är stängd med en rigel på utsidan och således ej kan öppnas inifrån. Denna rigel måste du söka rätt på och öppna dörren, som leder till min vanliga garderob, hvarifrån du genom toilettrummet kommer direkt in i alkoven. Du torde benäget ursäkta, om jag ej

som artig värdinna är der och välkomnar dig, men du finner väl alltid någon, som kan göra les honneurs i mitt ställe.

Och omigen omfamnade han Rebecka med en häftighet som höll på att qväfva henne.

— Nå, nu är du väl lugn igen. Men kl. half 7 i morgon bittida måste du vara borta. I morgon middag vill jag be dig återkomma hit, ty jag har något att tala med dig om. Lofvar du nu att obrottsligt lyda dessa mina föreskrifter?

— Ja, så sant som att jag älskar Dora mer än något på jorden, mer än mitt eget lif.

— Godt, jag tror dig. Du få lof att skicka med mig en kyss in till Dora.

Och han kysste henne med en min, som om han kysst den heliga madonnan.

Rebecka gick åter in till Dora, som låg orörlig qvar i samma ställning.

— Jag skall helsa dig från Ludvig. Han sände med mig en kyss till dig.

Halft motvilligt vände Dora sig om så att Rebecka fick framföra kommissionen.

— Hvad sade han? frågade han oroligt.

— Han var alldeles otröstlig öfver att du var otröstlig så att jag ej visste mig någon annan råd, än att föreslå honom, att ni skulle trösta hvarandra — kl. 11 i qväll.

— Men huru — huru — skäll — kunna — komma in vid denna tid?

— Som jag nyss sagt dig, är min ungdomskärlek ännu min älskare, och jag gaf min ungdomskärleks nycklar till din ungdomskärlek, så att du ej skall bli förvånad, om det kommer att spöka i min sängkammare.

— Men du sjelf då, hvar skall du taga vägen?

— Åh, jag måste vigma pengar af min fogel-skrämman der borta i andra ändan af våningen. Men kl. half 7 kommer jag in, hvilket till efterrättelse länder.

Dagen derpå kom Ludvig vid middagstiden enligt Rebeckes begäran. Färgen hade återvändt till hans kinder och han såg glad ut, men ögonen förrådde att nattens sömn måtte ha varit klen.

Hur mår Dora? — var hans första fråga, sedan han helsat,

— Jo, i morse mädde hon bra och var vid någorlunda kurage. Hon sofver ännu. Men hur mår du sjelf, min kära Ludvig? Dina ögon förråda att du måtte just ej hafva sofvit mycket, om ock ditt sinne och din hviloplats voro fyllda af ljufva bilder.

— Ej en enda blund, Rebecka. Åh, man har mirnsann ej råd att sofva bort sin tid synnerligast då den är så knapt tillmätt. Men du sade att det var något du ville tala vid mig om.

— Ja, der är sant. Ser du Ludvig, det är så att när nu Dora blir gift (Ludvig knöt händerna),

så fruktar jag att det blir både plågsamt och genenant för såväl dig som Dora att vistas så der i samma hus, ja, till och med i samma stad eller hvad tror du?

— Visserligen, men hvad skall man göra? Jag är olyckligtvis så fattig att jag ej kan afsäga mig den plats som jag innehar.

— Det är nog sant, men just därför har jag ett förslag att göra. Ser du, jag har tänkt att du skulle göra en utrikes resa, dels för att förkofra dig i ditt yrke, dels för att söka förvärfva dig förbindelser deruti. Det finnes ju otaliga som ha agenturer för större utländska firmor och lefva godt derpå. Skulle du ej kunna göra på samma sätt? Jag är öfvertygad om att du med ditt goda hufvud, redbara väsen och förmånliga utseende skulle lyckas bra.

— Det är nog ett godt förslag, men helt enkelt omöjligt att utföra — jag saknar medel dertill.

— Skulle du om du hade medel antaga mitt förslag?

— Utan tvekan — likvisst under förutsättning att jag ej vore totalt förvisad från Stockholm?

— I det fallet hade du nog en viss böneman som bevakade ditt intresse. Men nu har jag en annan fråga att göra, men du måste på förhand lofva att ej bli ond på mig.

— Huru skulle jag *kunna* bli ond på den, som jag har så mycket att tacka för. Fråga alltså.

— Innan jag gör det vill jag säga att min fråga är förenad med en bön, som du måste lofva mig att bifalla. Gör du det?

— Det skulle gå bra långt om jag skulle vägra. Jag lofvar dig alltså att uppfylla allt hvad du ber mig om nu så vida det ej strider mot hederns bud eller afser att rubba min djupa kärlek till henne barnet derinne.

— Nej, ingendera delen, snarare tvertom. Nåväl, Ludvig, jag har här 1500 kr. Jag ber dig låna dem af mig till denna resa.

Ludvig for upp liksom stucken af en orm och hans kinder och läppar voro bleka som vax.

— Vet hon, vet Dora häraf?

— Ej ett ord, ej en bokstaf. Jag ville ej tala vid henne förr än jag talt vid dig.

Ludvig drog en djup suck af lättnad.

Jag trodde ett ögonblick att hon redan ledsnat på mig och att den snart blifvande rika frun ville bli qvitt ett besvärligt ungdomsminne, men en minuts eftertanke har klarat mitt begrepp. Nej, och tusen gånger nej, Dora är ej sådan.

— Du antager alltså mitt anbud?

— Får jag, innan jag definitivt svarar, göra ännu en fråga?

— Fråga du, jag skall svara ärligt och öppet.

— Hvarifrån har du fått dess pengar? Du har väl ej tagit dem af dina s. k. nålpenngar?

— Nej, det har jag vid gud ej gjort, — svarade hon med en tätt rodnad. — Lika öppet som

du frågat lika ärligt skall jag svara. Som du tror ligen minnes så hade du min plats i natt. Jag måste alltså söka mig en annan — och det gamla nötet Isak fick betala kalaset.

Ludvig brast ut i skratt.

— Men det var i alla fall du, Rebecka, som fick sitta emellan.

— Nå ja, på sätt och vis, ty gubben slapp ifrån för allt för billigt pris, men det skall han få dyrt betala, — sade hon och knöt med komisk min sin lilla knubbiga hand. — Under antaganade att du beviljar min anhållan ber jag att få säga ett par ord till förmån därför. Först och främst skulle du vara borta härifrån tills allt är lugnt igen, hvilket borde vara en lättnad för dig sjelf; du får annat att tänka på och kan fördrifva alla ledsamma tankar, åtminstone delvis. För det andra tror jag att det skall bli lättare för Dora att gå sitt ingalunda angenäma öde till möte om du är långt borta, än om du är i hennes närhet. Och till sist fruktar jag för spejande ögon och onda, afundsjuka tungor. Är du borta må de gerna prata.

— Du har nog rätt, Rebecka, men det blir nog ytterst påkostande.

— Åh lapperi! När allt om några månader är lugnt, så utfärdas ditt rappellbref. Men du måste genast säga upp din plats och vara borta senast om tre veckor. Före den tiden skall jag ej vara alltför snål på ett par dig bekanta nycklar. Arme Isak!

— Tack, Rebecka, jag antager ditt anbud med djup tacksamhet. Skall du tala med Dora i dag? Ty utan hennes bifall reser jag ej.

— Naturligtvis i dag. Men apropos nycklar, så var god och gif mig dem.

— Hm, Dora och jag kommo öfverens om att bedja dig få låna dem i natt äfven.

— Nej, se deraf blir intet. Måttligt skola kaptenerna hafva. Du vill väl ej taga lifvet af barnet heller!

— Ja, men vi kommo öfverens — — —

— Ta, ta, ta! Jag behöfver nycklarna sjelf. Jag behöfver ersättning för i natt.

— Men i morgon då?

— I morgon middag skall du träffa Dora här, men blott här i salongen förstår du. Hon skall då ha dem. Får du dem af henne sjelf, vare det hennet ensak.

— Men du tillåter väl att jag nu går in och väcker henne.

— Det blir då ej heller något utaf. Om jag känner er rätt behöfver hon minnsann att hvila ut. För öfrigt skulle ni blott taga er till galenskap. Nej, den här gången är jag obeveklig. Se så krångla nu ej, utan gå och sköt nu dig sjelf riktigt väl, ty ser du så der dåsig ut i morgon, så får du ej låna några nycklar.

Ludvig nödgades gå.

Rebecka gick nu in till Dora, som nyss vaknat, uthvilad och frisk som en ros. Rebecka om-

talade nu sitt samtal med Ludvig och deras plan, hvilken Dora efter åtskilliga om och men godkände. Derefter körde Rebecka ut henne med, men följde henne en bit på hemvägen. På återvägen lemnade hon in i en liten bod ett kuvert som innehöll nycklarna. Hvad som följde deraf är ej godt att veta, men ett veta vi att den natten fick Isak sofva i lugn.

Dagen derpå infann sig Ludvig ungefär på samma tid som dagen förut. Han fann de båda systrarne i salongen. Dora rodname häftigt då han trädde in. Han helsade på dem och kyste dem båda på handen, men passade på att behålla Doras hand i sin, och det fick han. Rebecka gick ut ett par minuter och då passade Dora sig att sticka nycklarna till Ludvig. Arme Isak, åter sväfvad din så kära kassakista i fara!

Man kan ha skäl att misstänka att kassakistan under de tre följande veckorna flera gånger måste släppa till af sitt guldgula blod.

Snart derefter for Ludvig och sedan dess fick han minsann vara i fred.

Dora var, trots sin ytterligare blekhet en hänryckande vacker brud. Omebelbart efter vigseln foro de nygifva ut på en helt kort bröllopsresa. Efter åtta dagar voro de åter hemma. Doras första besök gällde naturligtvis Rebecka. De båda systrarna omfamnade hvarandra ömt. Rebecka granskade Dora skarpt.

— Nå? — frågade hon med en viss nyfikenhet.

— Ja, hvad skall jag säga, ty jag förstår hvad du menar eller i få ord, det var på en gång rysligt och ömkligt, ja, nästan löjligt, det sista i mest öfvervågande grad, hvilket var en verklig lycka, ty jag höll i sanning på att utbrista i skrat'.

— Nå det var då väl att det farliga är öfver.

— Farliga! Ja, se hvad det då var, men farligt var det ej.

Ett par månader derefter utfärdades Ludvigs rappellbref och derefter sväfvade Isaks kassakista alltemellanåt i fara. Hon var viss! alltför blodfull, ty Rebecka åderlät henne rätt dugtigt.

Ett par år förflöto så i temligen ostört lugn. Dora fick under tiden en liten flicka och hos henne var den mosaiska typen alldeles försvurnen. Denna tillvaros halfbet och hemlighetsmakeri började verkligen förefalla de unga fruarne bra lång. Men slutligen blef Rebecka befriad från det ock som tryckt henne så hårdt i tio långa år. Isak afled en dag af förstoppning. Han hade åtit för mycket stekt gås. När han ej fick äta fläsk, ville han taga ersättning i gås. Vid öppnande af hans kassakista fann man att den höll på att dela sin egares öde, att springa af förstoppning, hvilket dock ej skett, tack vare Ludvigs lån af vissa nycklar. Men kassakissan var väl fylld och tung.

En tid efter Isaks död började ryktet utsprida att en tjänsteman i ett försäkringsbolag, Fredrik Ansin, fjäskade för den ännu vackra mycket rika enkan. Besynnerligt nog hade Dora från den tiden de omtalade nycklarna i sin vård. Men Isak var knapt jordad förr än gubben Pravatzky började se sig om efter en ny måg. Och han fann snart en sådan, som han ansåg vara lämplig, ty äfven han hade en våldig kassakista. Men Rebecka förklarade mycket bestämdt för sin far: -- Nej, min gubbe lilla, härvidlag blir ingen kärlek utaf!

Doras man angreps deremot af en sjukdom, som är mycket vanlig hos gamla gubbnarrar, som tagit sig unga hnstrur, af svartsjuka. Han började att spionera på sin hustru. En natt, då han inbillade sig att något skulle hända, stod han på post i flera timmar i en kall och dragig portgång och förkylde sig svårt och efter någon tid öppnades äfven hans kassakista, som bland mycket annat innehöll ett testamente som föreskref att Dora skulle sitta i orubbat bo, så länge hon ej gifte om sig, men för denna händelse skulle hon erhålla 200,000 kr. Det första Dora gjorde var att afsäga sig allt utom den henne tillförsäkrade summan.

Nu fick gubben Pravatzky åter brådtom och en tid efteråt kom Dora upp till Rebecka och berättade förargad, att han plågade henne med

samma kandidat, som han förut velat pracka på Rebecka.

— Vet du, jag börjar hata alla judar. Förakta dem har jag gjort länge, ty de ha ej något annat lefnadsmål än pengar, inga andra känslor och tankar än geschäft, — utbrast Rebecka förbittrad.

— Nå, illa är det nog, men så illa är det väl ändå ej. Det fins nog bland dem rättänkande känslige och ädle män.

— Möjligt, men tunnsådda äro de. Hvad gaf du gubben för ett svar?

— Jag svarade ej ett ord, utan vände honom ryggen och gick ifrån honom.

— Vet du hvad vi göra. Vi ackordera in våra barn hos någon hederlig familj på landet och resa utrikes på ett år. Fredrik och Ludvig kunna ju möta oss derute, och så viga vi oss der. Allt prat och uppseende här hemma slippa vi då ifrån och vår bröllopsresa anträdes direkt hem.

— Idén är god och antages.

— Apropos, hvar har du nycklarne?

— Olyckligtvis kom jag strax efter min mans död att passera Norrbrö. Jag var ju då en bedröfvad enka och betraktade med vemodsfulla blickar den skummande strömmen. Försänkt i sorgsna tankar lekte jag omedvetet med nycklarne och tappade dem olyckligtvis i vattnet: Min fasa var gränslös, men jag tröstsde mig med de orden: inled oss ej i frestelse.

— Vi hafva alltså hyst samma tanke.

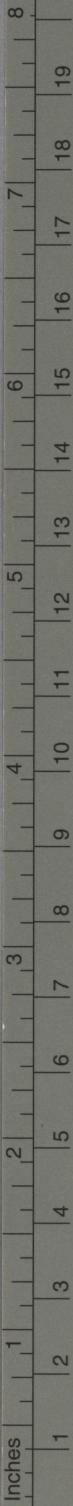
En månad derefter voro de båda barnen på landet och fruarne på kontinenten.

Rebecka kunde ej öfvervinna sin motvilja mot judarne utan öfvergick till kristna religionen under deras resa.

Dagen efter enkårets slut inträffade Ludvig och Fredrik i Paris och några dagar derefter firades ett ståtligt dubbelbröllop. Vigseln skedde i svenska legationskapellet, hvarefter en munter middag afäts. Och vid detta bröllop sågos ej några bleka brudar, utan ett par förtjusande vackra, som strålade af lycka. Möjligen voro de litet bleka vid resefrukosten dagen derefter, hvilket dock ej hindrade att frukosten var mycket munter och att många lifvade skålar föreslogos. En glad svensk som då tillfälligtvis vistades i Paris började sitt glada tal till Fredrik sålunda:

Ack den som fick göra på samma vis,
Som du, din lyckliga ost i Paris!

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

